

Gergely Katalin Barátokkal

Ezek itt a barátaim. Mind zsidók. Visegrádon készült a villánkban, 1941-ben. A Horváth Erika, a Reichard Gyuri és a Szigeti Éva. Horváth Erikát belelőtték szilveszterkor a Dunába. A Szigeti Éva is ottmaradt Auschwitzban.

Visegrádon nagyon színes társadalmi életet éltünk. Teniszezni jártunk együtt, biciklitúrákra jártunk együtt, evezni jártunk együtt, úszni. Minden nap beúsztunk a kisoroszi szigetspiccre. Annak idején ez egy luxusnyaralás volt. De nem úgy, hogy sok pénz luxus, hanem minden sportlehetőség meg volt adva, társasági-társadalmi lehetőség. Amikor nagylány voltam, akkor nem nagyon imádtam, mert jobban szerettem volna utazni meg menni, de ideális volt gyerekeknek ott nyaralni. És ott tényleg nagyon-nagyon jók voltak a körülmények, és soha nem volt konfliktus zsidók és keresztények között. Soha, pedig svábok voltak. A keresztény barátaink vállaltak minket. Nem volt konfliktus, hogy zsidó, keresztény. Egészen, mondjuk, 1940-ig. Mert volt egy plébános, a Helf Feri bácsi, aki rettentő rendes volt. Minden apukával tarokkozott. Ott nem volt semmi differencia, hogy zsidók és keresztények. Ott a békés egymás mellett élés volt, össze volt olvasztva mind a két oldal. Nagyon jó volt. Anyukának meg ott voltak a barátnői.

És a pesti barátaink is kijöttek néha. Volt, hogy az egész osztály kijött. Apukához meg kijött az egész Hungária Vívóklub. De volt, hogy kijött a Kabos Bandi, a Gerevich Ali, kijött az egész vívótársadalom. És ott ebédelték nálunk. Húsz ember részére lett ebéd készíttve. Úgyhogy kijöttek tízkor, és kettőre húszan ebédeltünk. Apuka bridzspartira meg tarokkpartira járt.